

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống – Cơ Quan Truyền Thông Tin Lành
www.vpns.org

Thế Giới Ngày Nay

Nội Chiến Iraq

Tại Iraq hiện có hai phe vừa chính trị vừa tôn giáo lúc nào cũng hăm he giết nhau. Phe Sunni trong nhiều thế kỷ chiếm lĩnh thủ đô Baghdad, và cầm quyền trên phe Shi'ite đông đảo. Trong ba năm đầu sau khi chế độ Saddam sụp đổ, đa số những cuộc bạo động xảy ra trong và ngoài thủ đô giết hại người Shi'ite là các phần tử nổi dậy thuộc phe Sunni và những người gọi là jihadis (chiến binh thánh chiến). Nhưng từ đầu năm 2006, các đội cảm tử của phái Shi'ite - đa số xuất phát từ quân đội Mahdi là các phần tử dân quân ngày trước và Tổ Chức Quân Sự Bard do Iran đào tạo - đã trở thành đoàn khủng bố bạo động hăng say nhất. Mỗi phe đều có kiểu giết người riêng. Khi nào nghe tin về xe bị đặt bom hay kẻ ôm bom tự sát gây tử vong, thì chắc chắn là hoạt động của phe thánh chiến Sunni. Nhưng khi thấy xác người bị hành hạ dã man (như dùng khoan điện) và bị ném vào nơi đổ rác hay cống rãnh, thì đó là lối giết người của phe Shi'ite.

Nguy hiểm là nhiều khi cảnh sát Iraq kiểm tiền thêm bằng cách tham gia các cuộc giết chóc này, dùng xe và súng của cảnh sát đi giết hại dân.

Trong quốc hội, phe Shi'ite chiếm đa số, phe này liên minh với đảng của TT Maliki. Đối với người Sunni, cảnh sát nhà nước chỉ làm hại họ chứ không bảo vệ.

Cuộc nội chiến dù chưa phân ranh giới, nhưng người ta vẫn tiêu diệt nhau hằng ngày.

Hoa Kỳ sẽ làm cách nào để ổn định Iraq và rút quân ra? Hiện nay Hoa Kỳ có kế hoạch:

1. Chấm dứt cuộc bạo hành giết người hàng loạt bằng cách ngăn cách các phe nhóm, di chuyển các cộng đoàn thiểu số ra khỏi các khu vực nguy hiểm.

2. Ngăn cấm các hoạt động của các nhóm vũ trang lan tràn khắp nước.

3. Ngăn cấm bất cứ cuộc hô hào cổ võ và gây bạo động trên truyền thanh và truyền hình.

Thay vì rút quân, Mỹ đã phải chuyển thêm quân về thủ đô để thực hiện các việc kể trên, và mong rằng cuộc nội chiến có ranh giới sẽ không bao giờ xảy ra.

Hezbollah – Hizbullah

Năm 1992, trực thăng của Israel bắn hỏa tiễn trúng xe hơi của lãnh tụ Hezbollah là Abba al-Musawi, anh này cùng vợ và con trai chết. Người kế nhiệm là tu sĩ Hassan Nasrallah đã biến đổi hẳn tổ chức chuyên khủng bố này thành một lực lượng chính trị có kỷ luật và sức mạnh tại Lebanon. Họ đứng ra xây dựng trường học, nhà thương, các cơ quan xã hội cho dân và kết quả là thành viên của họ được bầu vào quốc hội. Lực lượng vũ trang của họ không còn là hình thức du kích khủng bố mà là quân đội hẳn hoi, được huấn luyện quân sự cao cấp, hiện đại, dư sức “đánh trả và tiêu diệt” Israel!

Nguồn tài chính của Hezbollah là từ Iran. Mỗi năm Iran cung ứng 100 triệu đô-la cho Hezbollah. Nhưng họ còn “thu thuế” từ các nhà giàu người Shi'ite tại Lebanon và nước ngoài cũng như lợi nhuận từ các tổ chức thương mại hợp pháp và bất hợp pháp trên toàn thế giới.

Tại Hoa Kỳ, Hezbollah đã từng bị FBI theo dõi sát. Imad Hammoud và đồng bọn tại Detroit đã tổ chức buôn bán gây quỹ cho Hezbollah. Mỗi tuần chuyển thuốc lá mua từ North Carolina (nơi mà thuế nhẹ) đưa sang Michigan bán, với số lời là 10 đô-la một carton và gửi tiền về cho Nasrallah. FBI đã có kế hoạch xâm nhập tổ chức Hezbollah ở Mỹ và 6 năm trước đây đã phá vỡ một đường giây làm thẻ credit card giả và mua dụng cụ quân sự cho Hezbollah. Tên đầu đảng Mohammed Hammoud bị bắt và lãnh án tù 155 năm về tội cung cấp tiền bạc và phẩm vật cho tổ chức khủng bố quốc tế. FBI tin rằng mặc dù Hezbollah chưa ra tay hành động tại Hoa Kỳ, nhưng chúng đã được huấn luyện và chuẩn bị sẵn sàng. Tại sao Hezbollah có âm mưu đánh phá Hoa Kỳ? Lý do có thể là, Hoa Kỳ thắt chặt Iran về vụ âm mưu chế tạo vũ khí hạt nhân.

Nhưng nhiều chuyên gia cho rằng Hezbollah nhắm vào các cơ sở Hoa Kỳ ở nước ngoài nhiều hơn, vì Hoa Kỳ là nơi kinh tài cao của chúng, nếu bị phá vỡ, chúng sẽ thiệt thòi rất nhiều.

Ngay tại Los Angeles hai năm trước đây trung úy cảnh sát John Stedman khám xét một nhà người di cư Lebanon đã thấy một lá cờ Hezbollah treo trên tường với nhiều hình ảnh của lãnh tụ Nasrallah. Người chủ nhà nói rằng anh ta yêu quý Nasrallah vì người này bảo vệ anh ta khỏi bị Israel làm hại.

Nhiều người di cư gốc Lebanon hiện đang bị FBI theo dõi kỹ và mọi hành động của họ đều được ghi nhận, có lẽ chính vì vậy mà họ chưa ra tay tại nước Mỹ.

Cocktail

Theo định nghĩa thì cocktail là thức uống pha bằng rượu mạnh với nước hoa quả. Nhưng trong tháng Tám, 2006 cocktail trở thành tên gọi một thứ chất nổ lỏng do các tổ chức khủng bố quốc tế sản xuất, nhằm cho nổ máy bay trên không trung.

Chất nổ lỏng xuyt nữa làm cho mười chiếc máy bay, mỗi chiếc chở năm sáu trăm hành khách, nổ tung trên không từ London sang Mỹ, được các chuyên viên thuộc viện nghiên cứu kỹ thuật của Israel tại Haifa cho biết có thể là tri-acetone tri-peroxide hay TATP. Vật liệu chế tạo chất lỏng này bán ở khắp mọi nơi trong hàng dân dụng, và muốn làm nổ một chiếc máy bay, có thể chỉ tốn có 35 đô-la. (đĩ nhiên là còn một số vật dụng khác mà nhà chuyên môn không muốn tiết lộ)

Kẻ khủng bố đem các vật liệu chia thành nhiều phần trên xách tay và vào trong phòng vệ sinh để pha trộn, sau đó về chỗ ngồi và dùng máy điện thoại di động gây nổ.

Một cửa sổ máy bay nổ khi đang bay trên cao độ 10 ngàn mét sẽ gây ra hiện tượng giảm áp suất bất ngờ, khiến máy bay không kiểm soát được và lao xuống đất. 24 nghi phạm gốc Pakistan chưa mua vé máy bay, vì còn đang tìm chuyến bay để đi cùng ngày giờ. Tình báo Pakistan đã có công lớn trong vụ tìm ra cocktail này. Hoa Kỳ có thông tin ngay ngày thứ Sáu trước thứ Hai mà London mở cuộc bố ráp.

(CTM tổng hợp)

Tim Hiểu Phúc Âm

Sự Sống, Vĩnh Hằng & Nước Chứa

Phúc Âm Mác 10:17-31

Chúa Giê-xu đang ra đi, có một người chạy lại, quỳ trước mặt Ngài, mà hỏi rằng: Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm chi cho được hưởng sự sống đời đời?

Đức Chúa Giê-xu nói: Sao anh gọi Ta là nhân lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời. Anh biết các điều răn: Đừng phạm tội tà dâm; đừng giết người; đừng trộm cướp; đừng làm chứng dối; đừng làm gian; hãy hiếu kính cha mẹ.

Người thưa rằng: Lạy Thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ khi còn nhỏ.

Đức Chúa Giê-xu nhìn người mà yêu, nên phán rằng: Nhưng anh còn thiếu một điều. Hãy đi, bán hết gia tài mình, đem thí cho kẻ nghèo khổ, chắc sẽ được của báu ở trên trời, rồi hãy đến mà theo ta.

Song nét mặt người này rầu rĩ về lời đó, đi ra rất buồn bã, vì có nhiều cửa lăm.

Bấy giờ Đức Chúa Giê-xu nhìn xung quanh mình, mà phán cùng môn đệ rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào!

Môn đệ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức Chúa Giê-xu lại phán rằng: Hỡi các con, những kẻ cậy sự giàu có vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời. Môn đệ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau rằng: Vậy thì ai được cứu? Đức Chúa Giê-xu nhìn môn đệ mà rằng: Sự đó loài người không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời thì chẳng thế; vì Đức Chúa Trời làm mọi sự được cả.

Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Nay, chúng tôi đã bỏ hết mà đi theo Thầy.

Đức Chúa Giê-xu đáp rằng: Quả thật, Ta nói cùng các anh chẳng một người nào vì Ta và Tin Lành từ bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, mà chẳng lãnh được đang bây giờ, trong đời này, trăm lần hơn về những nhà cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất ruộng, với sự bất bớ, và sự sống đời đời trong đời sau.

Nhưng có nhiều kẻ đầu sẽ nên rốt; có kẻ rốt sẽ nên đầu.

Ngày nay có nhiều người tin Chúa nhưng vẫn không hiểu các điều cơ bản mà Chúa đã dạy. Đó là: Sự sống vĩnh hằng (hay sự sống đời đời) và nước Đức Chúa Trời (hay nước thiên đàng).

Các sứ đồ lớn ngày xưa như Giăng và Gia-cơ cũng từng đến xin Chúa cho ngồi bên hữu và bên tả Chúa khi Chúa lên làm vua. Lý do là không hiểu hai điều kể trên.

Câu chuyện về người giàu trong *Phúc Âm Mác* 10:17-31 cũng minh chứng là anh ta không hiểu.

Còn chúng ta, những người nhận là đã tin Chúa, có hiểu không?

1. Sự sống vĩnh hằng là gì?

a. *Giăng* 17:3 cho hay: “*Sự sống đời đời (vĩnh hằng) là nhìn biết Cha là Đức Chúa Trời có một và thật cùng Cứu Chúa Giê-xu mà Cha đã sai đến.*” Chữ nhìn biết trong câu này mang ý nghĩa kinh nghiệm mối tương giao mật thiết với Chúa. Trong đó bao gồm: kính thờ, tôn kính, vâng phục, biết ơn, triu mến một mình *Chân Thần* qua đức tin đặt nơi Chúa Giê-xu là Đấng từ trời xuống đời làm người.

b. *I Giăng* 5:20 dạy “*Nhưng chúng ta biết Con Đức Chúa Trời đã đến, Ngài đã ban trí khôn cho chúng ta để chúng ta biết Đấng chân thật, và chúng ta ở trong Đấng chân thật, là ở trong Đức Chúa Giê-xu Christ, Con của Ngài. Ấy chính Ngài là Đức Chúa Trời chân thật và là sự sống đời đời.*”

Chúa Giê-xu chính là Đức Chúa Trời, là nguồn sống và là nguồn sống vĩnh hằng.

Như thế có sự sống đời tức là tin nhận Chúa Giê-xu và có Chúa làm chủ trong tâm linh mình.

2. Nước Đức Chúa Trời là gì?

* *Phúc Âm Ma-thi-ơ* nói rất nhiều đến Nước Thiên Đàng trong chương 13: Trong đó Chúa Giê-xu ví sánh nước Thiên Đàng với: Mùa gặt, hạt cải, men, của báu chôn trong ruộng, viên ngọc quý, lưới bắt cá,

* *I Cô-rinh-tô* 4:20: “*Vì nước Đức Chúa Trời chẳng tại lời nói, mà ở năng lực.*”

* Khi ông Giăng giảng đạo thì nói rằng *nước Thiên đàng đã đến gần.*

* Khi Chúa Giê-xu đuổi quỷ ra khỏi người đương thời thì Chúa nói rằng: “*Nếu ta cậy Thánh Linh của Đức Chúa Trời mà trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến tận các người.*” *Ma-thi-ơ* 12:28

* *Lu-ca* 17:21: Chúa Giê-xu tuyên bố “*Vì nầy nước Đức Chúa Trời ở trong các người.*”

3. Của cải vật chất và sự sống vĩnh hằng

Người giàu trong câu chuyện này dường như nghĩ rằng mình đã thành công trong đời sống, đã đầy đủ cả vật chất lẫn tinh thần. Anh ta cũng là người sùng đạo nữa. Nhưng có lẽ nghe Chúa Giê-xu giảng dạy nhiều lần về “*Sự sống đời đời*” người này thắc mắc không hiểu mình có đủ điều kiện để hưởng sự sống đời đời hay không?

Quá khứ, hiện tại dường như đã quá đầy đủ, chỉ còn biết rõ tương lai hạnh phúc nữa là mãn nguyện.

Nhiều người khoảng đầu năm dương lịch hay Tết cũng làm như anh này. Đó là tìm hỏi về tương lai của mình, nhiều khi qua các ông thầy bói mù!!

Chúa muốn trắc nghiệm xem người này có thật lòng muốn học về cõi đời đời hay không, nên bảo anh ta về bán hết gia tài, lấy tiền cho kẻ nghèo rồi đến theo Chúa.

Anh này tưởng Chúa chỉ nói lý thuyết, nhưng Chúa lại bảo anh ta làm một việc quá thực tế. Chúa đưa ra trước anh ta hai con đường: Một con đường đưa đến của cải vật chất, sung túc trong đời; còn con đường kia dẫn vào sự sống đời đời. Con người không thể có cả hai phần này mà phải lựa chọn một.

Con đường vật chất không có gì chung với con đường dẫn đến sự sống đời đời. Hai bên có hai giá trị hoàn toàn khác nhau. Một bên tạm thời, một bên vĩnh hằng.

Trên thực tế không ai thấy hai con đường này, vì chỉ hiện ra trong tâm tưởng của con người mà thôi.

Nhân tiện, ta cũng nên tìm hiểu sự sống đời đời là gì:

Giăng 17:3

Sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật cùng Giê-xu Christ là Đấng Cha đã sai đến.

I Giăng 4:20 “*Chính Chúa Giê-xu là Đức Chúa Trời và sự sống đời đời*

Như thế sự sống đời đời và nước Chúa không phải là một địa thế, một nơi chốn, mà là mối tương giao với nguồn sống, với Đấng Sáng Tạo, với Đấng Chủ Tể vũ trụ vạn vật.

Xem như thế thì biết anh giàu có này chưa hiểu sự sống đời đời là gì. Lại càng không hiểu nước Chúa là gì nữa.

Chúa càng nói anh ta càng sa sầm nét mặt. Vì không ngờ Chúa biết rõ nhược điểm của mình đến như thế.

Làm sao anh ta có thể bỏ đi cả cơ nghiệp quý giá với mọi tiện nghi, giàu sang, danh giá hiện nay để đi theo một người không có gia cư?

Anh ta không làm như thế được.

Chúa cũng biết rõ như thế, vì Ngài thấy anh này đã bị ràng buộc vào vật chất, không thể nào rút ra được.

Anh này tự khoe là từ bé đến lớn đã tuân giữ mười điều luật Chúa một cách triệt để. Nhưng thật ra anh ta đã vi phạm điều luật thứ nhất, vì của cải vật chất đã trở thành thần tượng mà anh tôn thờ, chứ không phải Chân Thần.

Anh ta lẳng lẳng quay lưng bỏ đi, không nói thêm một lời. Vì anh không ngờ Chúa tấn công ngay vào nhược điểm của mình. Hành động bỏ đi như thế chứng tỏ anh ta chưa hiểu như thế nào là hưởng sự sống vĩnh hằng.

Vì trong cõi vĩnh hằng không ai cần đến vật chất.

Mặt khác, Chúa bảo anh ta bán hết gia tài mà bố thí cho kẻ nghèo. Đây là điều anh ta không thể làm được. Vì tính tình keo kiệt, chắt bóp, không biết thương người. Người tôn thờ vật chất chỉ biết thương mình, ích kỷ, không quan tâm đến ai trong đời. Dĩ nhiên người ấy làm gì còn thời gian để nghĩ đến Chúa?

Làm sao có thể gọi là một người tin Chúa, nếu người ấy không tôn thờ Chúa, cũng không thương đồng loại?

Chúa Giê-xu từng tóm tắt mười điều luật Chúa bằng một câu ngắn gọn là: Kính Chúa, yêu người.

Chúa Giê-xu không lên án việc người ấy giàu có, Chúa chỉ tỏ ý thương hại anh ta vì người này chưa biết giá trị của cõi vĩnh hằng, và quá nặng nợ với trần gian. Dù Chúa hé mở cho thấy giá trị của nước Chúa là tình thương, nhưng anh ta vì nhiều của cải, không chịu tìm về giá trị quan trọng hơn cả là tình thương.

4. Từ bỏ

Người tin theo Chúa được dạy là phải từ bỏ. Từ bỏ những gì hại cho bản thân. Nhưng nếu biết giá trị thật của cõi vĩnh hằng thì phải dứt khoát với các nặng nợ trong trần gian.

Bạn thân mến, bạn có muốn tin Chúa để được hạnh phúc trong đời này và đời sau hay không? Chắc chắn là bạn muốn. Nhưng bạn cần biết rõ giá phải trả trước khi quyết định.

Giá phải trả của mỗi người khác nhau.

Giá phải trả của người giàu là của cải vật chất, vì những thứ này là thần tượng họ tôn thờ. Chúa không thể nào làm chủ cuộc đời họ chung với thần tượng vật chất được.

Giá phải trả của người khác có thể là danh vọng, địa vị, quyền lợi.

Người khác có thể là lòng tham, đam mê, tính xấu tật hư hay một con người nào đó. Tóm lại, giá phải trả là phải từ bỏ những gì đang làm chủ cuộc đời mình để mời Chúa vào làm chủ hoàn toàn.

Nếu không từ bỏ được các đối tượng đang làm chủ tâm hồn mình, đời sống mình thì làm thế nào theo Chúa được, vì không thể đem tất cả các thứ ấy vào cõi vĩnh hằng.

Mỗi người cần tính giá phải trả cẩn thận trước khi quyết định tin nhận Chúa.

5. Người giàu và nước Chúa

Khi người giàu đã bỏ đi, Chúa nói với các môn đệ:

Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời thật là khó!

Câu này cho thấy mỗi người có tự do quyết định và lựa chọn. Một bên là của cải vật chất quý giá, một bên là cõi vĩnh hằng vinh quang của Chúa. Mỗi người phải lựa một trong hai đường, không ai đi vào cả hai đường một lúc được. Chúa không bắt buộc người nào theo Ngài mà chỉ kêu gọi, khuyến mời, nhắc nhở. Ai cũng phải tự quyết, tự chọn.

Câu nói của Chúa mang tính cách than thở, vì con người ham chuộng vật chất tạm thời hơn là hạnh phúc trường cửu.

Các môn đệ không hiểu tại sao Chúa nói như thế nên Ngài giải thích thêm:

Những kẻ cậy sự giàu có, rất khó vào nước Đức Chúa Trời. Con lạc đà chui vào lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Chúa.

Câu nói này có nghĩa là: Người giàu không phải là không vào nước Chúa được, nhưng vướng vít của cải, cũng như con lạc đà trên lưng nó có những gu cao lên không dễ gì vào cổng thành. Nghĩa là con vật lớn nhất muốn đưa qua lỗ khâu kim còn có hi vọng hơn là người giàu.

Chúng ta để ý hai điều:

1. Chúa không bảo người ấy bán hết gia tài bố thí cho kẻ nghèo để vào nước trời. Nghĩa là không phải cứ làm nhiều việc nghĩa thì tự nhiên vào nước Chúa đâu.

Chúa chỉ bảo người ấy hãy *quên của cải đi, coi của cải không có nữa, thì mới thấy nước Trời là quý được*. Của cải đã làm cho người ấy không thấy rõ giá trị vĩnh hằng.

2. Chúa hé mở cho người ấy cửa của cải trên trời, *tức là lòng bác ái, thương yêu đồng loại*. Giá trị này quý hơn của cải nhiều. Người này nghĩ rằng nếu mình vừa giàu, lại vừa được cả nước Trời nữa thì thật là toàn hảo. Nhưng thật ra tin Chúa thì phải biết từ bỏ. Nếu ta không từ bỏ điều làm chủ mình, thì trước sau ta cũng sẽ bỏ Chúa để bảo vệ điều mà mình trân quý nhất.

Các môn đệ thắc mắc: Tại sao người giàu, đạo hạnh, lại không đủ tư cách vào nước Trời, vì lúc ấy người ta tin rằng, giàu có là điều Chúa ban cho.

Các môn đệ đâm ra nghi ngờ, không biết thân phận họ ra sao?

Quyết định của con người thường là khước từ Chúa, nhưng Đức Chúa Trời vẫn thương, đã sai con Ngài là Chúa Giê-xu đến thế gian để hi sinh chuộc tội cứu vớt mọi người. Ai bằng lòng tin thì được cứu. Mọi người cần hạ mình xin Chúa tha thứ tội để cơ hội được cứu không bị lỡ mất.

6. Câu hỏi của Phi-e-rơ

Người giàu khó vào nước Chúa vì nhiều tiền của.

Chúng tôi bỏ tất cả theo Chúa, thì còn trở ngại nào nữa hay không?

Chúa cho họ hay rằng: Ai từ bỏ mọi thứ mà theo Chúa, sẽ không bị thiệt thòi gì vì hưởng phước đời này và hạnh phúc vĩnh hằng

Nhưng Chúa thêm một câu: *Kẻ đầu thành ra cuối, kẻ cuối lại lên đầu.* Nghĩa là con đường theo Chúa phải đi đến cuối cùng mới biết được. Kẻ đến trước nhưng không cẩn thận lại thành kẻ đến sau, trong khi người đến sau, vì sợ Chúa mà trung tín, thì sẽ lên ưu hạng.

7. Trắc nghiệm

a. Khi bạn chưa tin Chúa, thì điều gì đã thu hút bạn theo Chúa?

b. Nếu bạn đã tin Chúa, hãy nhớ lại xem từ khi tin Chúa mình đã bỏ đi những điều gì? Nếu chưa từ bỏ thì tại sao chưa làm được?

c. Theo Chúa bạn bị thiệt thòi những gì và được lợi những gì?

Hãy tiếp tục từ bỏ những thứ muốn làm chủ đời ta.

Hãy tiếp tục hết lòng tin Chúa để hưởng phước giây vĩnh hằng ngay khi ta còn đang sống trên đất này và nếm biết nước Trời trong quyền năng của Chúa.

Nguyễn Sinh

Câu Chuyện Khoa Học

Hộp Ghi Dữ Kiện

Tại một vùng ngoại ô thành phố New York, hai thiếu niên đua xe tốc độ nhanh trên một đại lộ có trồng cây hai bên. Một đứa 19 tuổi học năm đầu tại Đại học Tulane, lái chiếc xe Mercedes mới. Đứa kia 17 tuổi học lớp 11 trung học phóng chiếc xe Corvette mới mua hai năm. Đến một ngã tư, trong tích tắc, cả hai xe đâm vào một chiếc xe Jeep màu đỏ, giết chết tại chỗ cô y tá và người bạn. Tại bệnh viện, một trong hai đứa đua xe khai với điều tra viên là chúng lái xe với tốc độ 50 hay 55 dặm giờ đó.

Tuy nhiên cả hai kẻ tài xế giết người kia và chính cha mẹ chúng đều không hay rằng có một nhân chứng không ra mặt trong cuộc đua xe ngày hôm ấy. Đó là một chiếc máy vi tính nhỏ chỉ bằng bàn tay đặt nằm trong hệ thống air-bag của chiếc Corvette. Chiếc máy computer nhỏ này cho hay rằng chiếc xe lúc xảy ra tai nạn đã chạy với tốc độ 139 dặm. Dữ kiện ghi trong máy được cảnh sát chuyển tải vào máy điện toán riêng sau khi chiếc xe bị giam lại, đã hùng hồn buộc tội nhân cho hai kẻ đua xe hôm ấy, và chúng đang bóc lịch trong nhà tù.

Người cha đứa bé lái chiếc Mercedes nói rằng: “Phút giây mà biện lý có con số tốc độ ghi trong chiếc hộp đen của xe Corvette và họ buộc tội hai đứa là sát nhân, làm hy vọng của chúng tôi hoàn toàn tiêu tan.”

Ngày nay nhiều người Mỹ khi mua xe không biết rằng chiếc xe có thể làm nhân chứng buộc tội người lái, vì chiếc xe có gắn chiếc Hộp Ghi Dữ Kiện. Những chiếc máy vi điện toán này mặc dù không ghi lại âm thanh như chiếc hộp đen của phi cơ, nhưng có thể lưu giữ 20 giây dữ kiện về tốc độ, thắng và sự gia tốc dẫn đến tai nạn. Các điều tra viên chỉ cần gắn máy lap-top của họ vào chiếc hộp bé gọi tên tắt là EDRS (Event-Data Recorders), và download các dữ kiện cần thiết.

Chính Phủ Liên Bang Hoa Kỳ đã ra lệnh cho các hãng chế tạo xe hơi phải tiêu chuẩn hóa các máy ghi dữ kiện này và các dữ kiện có thể dùng phần mềm thông dụng trên thị trường mà download. Như vậy một số hãng chế tạo muốn độc quyền sản xuất chiếc hộp EDRS đã không còn độc quyền được nữa. Ngoài ra luật cũng bắt buộc người bán xe phải cho khách hàng biết xe có gắn hệ thống ghi dữ kiện này.

Trong khi đó thì hai dân biểu Hoa Kỳ là Mary Bono (R) tại California và Micheal Capuano (D) đang đưa ra luật cho phép người lái xe có quyền tắt chiếc hộp EDRS đi.

Thật ra việc gắn chiếc hộp EDRS không có gì là mới mẻ, vì các chiếc xe hàng lớn vẫn được trang bị chiếc hộp này để ghi lại số giờ lái xe và thói quen lái xe của người tài xế. Người ta cũng gắn loại hộp này trong các chiếc xe của công ty hay của hãng.

Ngày nay cha mẹ còn có thể mua xe cho con rồi mua chiếc hộp này gắn vào. Chiếc hộp có thể ghi đến 300 giờ dữ kiện và có thể chuyển tải xuống computer thường. Một phần mềm (software) còn có thể làm cho chuông báo động phát tiếng khi người lái xe vượt quá tốc độ ấn định.

Trong tương lai, người ta còn đề nghị là chiếc hộp đen này còn có cả hệ thống định vị toàn cầu (Global Positioning Systems) để cảnh sát có thể đưa giấy phạt mặc dù không có người làm nhân chứng. Các cơ quan bảo hiểm xe cũng có thể căn cứ vào các dữ kiện mà tăng tiền đóng hằng tháng hay giảm đi.

Một số người thuộc tổ chức ACLU (Hội Bênh Vực Quyền Tự do của Người Mỹ) và NMA (Hội Lái Xe Quốc Gia) cho rằng việc gắn chiếc hộp đen cho xe hơi là vi phạm quyền tự do của con người. Họ bảo rằng: “Nhiều khi bạn chỉ thích nghĩ rằng mình đang tự do trong một nước tự do thôi!” Người khác bảo: “Từ nay chúng ta có một con quái vật theo dõi chúng ta càng ngày càng lớn mạnh. Vì chiếc hộp đen này sẽ còn thêm nhiều phần hành tinh vi nữa và lại càng có nhiều khả năng hơn.”

Nhưng chiếc hộp đen đó nhiều khi cũng minh oan cho người lái xe nữa chứ không phải lúc nào cũng buộc tội đâu.

Tại Fort Myers, một tài xế xe truck bị cáo là chạy xe quá tốc độ và có nhân chứng bảo rằng anh ta lái đến 90 dặm, chiếc hộp đen trên xe cho biết rằng anh ta chỉ lái ở tốc độ 60 dặm, và vì thế được miễn tố.

Trong vụ hai thiếu niên đua xe đâm chết hai người, khi ra tòa mọi người đều khóc. Hai bị cáo khóc khi xin lỗi gia đình nạn nhân. Thân nhân người chết cũng khóc khi tuyên bố tha thứ cho các kẻ trẻ tuổi này và cho rằng công lý đã thi hành. Quan toà cũng mỉm cười vì phiên toà cuối cùng quá kịch tính!

Ngày nay nhiều người không thích xe hơi có chiếc hộp tinh khôn ấy, vì chỉ sợ bị ghi lại thành tích xấu mà mình muốn che giấu. Nhưng những người ấy không hay rằng trong chính tâm hồn của mỗi người cũng có một cơ quan ghi lại đầy đủ mọi dữ kiện trong đời người, cơ quan đó gọi là lương tâm.

Kinh Thánh dạy rằng: *“Dân Chúa được ban cho Kinh Luật để tuân giữ, vì vậy những ai đã biết Kinh Luật mà vi phạm thì sẽ chiếu theo Kinh Luật mà trừng phạt. Người nào tuân giữ Kinh Luật thì được kể là công chính. Nhưng những người không phải là dân Chúa, không có Kinh Luật. Mỗi khi họ theo lẽ tự nhiên mà làm đúng những gì Kinh Luật dạy, thì họ là Kinh Luật cho chính họ. Họ cho thấy là điều gì Kinh Luật đòi hỏi đã được ghi khắc trong lòng họ. Lương tâm họ cũng chứng thực điều đó, vì họ tự phán đoán trong lòng, khi thì cho mình là trái, lúc khác cho mình là phải. Nghĩa là tự lên án hay bào chữa”* (Rô-ma 2:14-15 NS, PV.)

Kinh Thánh có nhiều phần nói về lương tâm. Như phân đoạn kể trên gọi lương tâm là nhân chứng, nghĩa là khi bị lên án (ngoại hay nội), lương tâm chính là quan tòa phân xử hoặc là nhân chứng buộc tội hay bào chữa.

Kinh Thánh nói đến hai loại lương tâm trái ngược nhau:

I Ti-mô-thê 3:8-9 dạy về tư cách của người phục vụ Chúa là: *“Các chấp sự cũng phải là người nghiêm trang, không được nói hai lời, không được nghiện rượu, không tham lợi phi nghĩa, nhưng phải lấy lương tâm thanh sạch giữ lẽ mẫu nghiêm của đức tin”* (hoặc là phải bảo toàn mẫu nhiệm đức tin trong một lương tâm thanh sạch. PV) Theo đó, người tin Chúa phải có lương tâm thanh sạch mới bảo vệ đức tin được.

Hê-bơ-rơ 10:22 cho biết làm thế nào để có được lương tâm thanh sạch: *“..Chúng ta hãy tiến lại gần Chúa với tấm lòng chân thành và một đức tin trọn vẹn, vì tâm hồn đã được thanh tẩy vết nhơ của lương tâm, còn thể xác đã được tắm rửa bằng nước tinh khiết”* (NS và PV). Lòng tin là bước đầu tiên để tâm hồn được thanh tẩy nhờ máu hy sinh của Chúa Giê-xu.

Nhưng Kinh Thánh cũng đề cập đến một loại lương tâm gọi là chai lỳ, như *I Ti-mô-thê 4:1-2*: *“Đức Thánh Linh phán tỏ tường rằng, trong đời sau rốt, có những kẻ bội đạo mà theo các thần lừa dối và đạo lý của quỷ dữ, bị lầm lạc bởi sự giả hình của giáo sư dối, là kẻ có lương tâm đã chai lỳ.”* Đây là những người bị ma quỷ lừa gạt và lương tâm chai lỳ nhưng còn lừa dối người khác theo họ.

Mỗi người cần nói như Sứ đồ Phao-lô rằng: *“Điều làm cho chúng tôi được vẻ vang là lương tâm làm chứng cho chúng tôi rằng mình đã sử dụng sự thánh khiết và chân thành do từ Đức Chúa Trời ban cho mà ăn ở trong trần gian này, nhất là đối với anh em, không nương nhờ khôn ngoan của con người phàm trần, nhưng hoàn toàn trông cậy vào ân sủng của Đức Chúa Trời”* (*I Ti-mô-thê 1:12* NS.)

Đĩ nhiên là khi ta phạm tội thì có luật pháp lên án. Khi ta phạm tội bí mật không ai biết thì lương tâm kết tội, dẫn vật, cáo trách.

Nhưng trên tất cả, Chúa quan phòng nhìn thấy mọi người trong mỗi giây phút và thỉnh thoảng qua lương tâm, Ngài gửi đến cho mỗi người một lời cảnh cáo, đó là: *“Mặc dù bề ngoài người trông nghiêm trang, lành mạnh, nhưng tâm hồn người thật nhơ bẩn, người không xứng đáng là một tạo vật do Đấng Toàn Năng sáng tạo. Dù không luật pháp nào lên án người, hay hệ thống đạo đức nào trách mắng người, nhưng trước Đấng Toàn Năng, người là kẻ phạm pháp và án phạt dành cho người là*

cái chết vĩnh hằng.” Nếu nghe tiếng cảnh cáo này, ta hãy bình tâm suy xét, vì Quan Tòa của các quan tòa đã lên án thì không thể bào chữa được nữa. Nhưng có một cách, mà mọi phạm nhân bị án tử hình đều có thể thoát được, đó là tin nhận Chúa Giê-xu để được tha tội và tái tạo. Lúc ấy vị Quan Tòa của các quan tòa sẽ ban lệnh trắng án và cuộc đời người ấy sẽ đi vào một khúc quanh mới, đó là được nhận làm con của Chúa và bước vào cõi vĩnh hằng với Ngài.

Tình Trong

Huân

Khi người ta hát, “Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn dịu theo tiếng tơ,” có lẽ người ta liên tưởng đến đàn ghi-ta, măng-dô-lin hay đàn tỳ bà, đàn nguyệt gì đó. Còn mình, đêm qua mình đã mơ dáng người đang đánh đàn dương cầm. Tiếng thánh nhạc thật dịu dặt, du dương...

Thu

Đếm cho đúng, tuần này là Chúa Nhật thứ 5 mình đánh đàn cho Hội Thánh Việt Nam tại đây và là tháng thứ 7 kể từ khi mình xa gia đình. Cám ơn Chúa đã ban âm nhạc cho loài người. Cám ơn Chúa cho con âm nhạc. Nhưng Chúa ơi, trong khi “*phước lành của Đức Giê-hô-va làm cho giàu có, Ngài chẳng thêm sự đau lòng gì lẫn vào,*” sao con lại khổ vì âm nhạc?

Huân

Mình vừa dọn đến thành phố này hôm thứ Hai, liền hỏi ngay nhà thờ Tin Lành Việt Nam ở nơi nào. Nhà thờ không gần cũng không xa lắm, cách nhà nửa tiếng lái xe. Ở Việt Nam, có những tín hữu đi bộ 4, 5 tiếng đến nhà thờ, còn mình ở đây lái xe nửa tiếng thì có nghĩa gì? Buổi nhóm đầu tiên gieo cho mình nhiều ấn tượng tốt: chương trình bắt đầu đúng giờ, những người có trách nhiệm chuẩn bị sẵn sàng từ trước, ban tiếp tân niềm nở, hát thờ phượng sinh động và... thiếu nữ đánh đàn dương cầm thật tuyệt. Thường thì trong tờ chương trình, người ta hay để tên người đánh đàn, nhưng ở Hội Thánh này thì không làm vậy, họ chỉ để lơ lửng, “Đàn dạo – Prelude” mà thôi. Lạ nhỉ, nào giờ mình chưa từng chú ý đến cô gái nào, sao nay bỗng dưng muốn biết tên người này? Đánh đàn hay vậy, nhưng sao mặt cô bé rất buồn.

Thu

Bao nhiêu tháng rồi, nhưng phong ba trong lòng mình vẫn chưa yên. Lạy Chúa, khi nào con sẽ tìm được sự bình tịnh cho tâm hồn? Yêu là hoa bướm hay là trái đắng? Nhớ hồi mình chuẩn bị vào đại học, mình nói với ba mẹ là mình muốn học nhạc. Mẹ tròn mắt, “*Rồi lấy gì mà ăn?*” Mình may mắn có trường nhạc danh tiếng ở ngay trong thành phố và may mắn hơn nữa là mình được đậu kỳ thi tuyển. Tụi bạn cứ kháo là thi tuyển còn khó hơn thi thật, vì trong học trình, thầy cô biết khả năng và cho mình nhiều cơ hội, còn thi tuyển, nếu trình diễn thất bại, chắc không có cơ hội thứ hai. Khi được giấy báo nhận vào trường, mình reo hò mừng rỡ. Câu chuyện còn dài lắm. Bao nhiêu hình ảnh cuống quýt xoay tròn, mờ ảo ẩn hiện trong hoài niệm. Tôi không muốn nhắc đến tên người ấy nữa, nhưng khi nào thì tôi sẽ quên?

Huân

Thợ sửa xe có biết yêu nhạc không? Ít ra, mình cũng là người đó. Vừa sửa xe, vừa nghe nhạc nhẹ, làm Sơn, anh chàng làm cùng chỗ, chọc mình quá chừng. Bộ thợ máy không phải con người biết rung động à? Hồi ở Việt Nam học trường kỹ thuật, trong lớp có hai đứa tên Huân: Huân ghi-ta và mình là Huân mở lét. Ban đêm trải chiếu ngồi dưới đất nghe Huân ghi-ta “móc” classic thì khỏi chê. Đàn giỏi mà học máy đỡ ẹt, đỡ cả lý thuyết lẫn thực hành. Không biết hấn vào trường kỹ thuật làm gì? Mình hỏi thì nó nhăn nhó trả lời: “*Tớ đâu có thích đâu, nhưng mẹ tớ có người quen ở đây nên nhét tớ vào, khỏi đi nghĩa vụ.*” Đem cái nghề thợ máy này qua Mỹ, lúc đầu mình cũng phân vân lắm, không biết có tiếp tục được không? May nhờ gặp chú Bảy, chủ ga-ra sửa xe Hiệp Thành, tận tâm hướng dẫn, nên bây giờ tay nghề mình tiến bộ hẳn. Chú Bảy nói khi nào Anh văn mình khá lên, nên vô trường học thêm cho vững. Sửa máy coi bộ dễ, còn học Anh văn, chắc là khó nuốt!

Thu

Năm thứ nhất trôi qua nhanh chóng, phải học rất nhiều lý thuyết, phần trình diễn cũng nhẹ nhàng. Mình mạnh dạn bước vào năm thứ hai. Nghe tụi bạn đồn là năm nay phân khoa dương cầm có thêm thầy giáo mới rất giỏi. Ngày đầu tiên đến lớp, mình đang đi ngoài hành lang, đã nghe từ trong phòng học vọng ra tiếng đàn; tiếng đàn... mình phải diễn tả làm sao nhỉ, vừa tha thiết, du dương, lôi cuốn, lại đậm chất đam mê, vũ bão. Mình dừng lại, tựa vào góc cột để nghe cho hết bài

đàn, và cũng không muốn cắt đứt cảm hứng của người nghệ sỹ. Bài nhạc dứt, mình vẫn còn thẩn thờ mấy phút mới rời chân, lòng băng khuâng không biết ai vừa đánh đàn? Nếu đó là một bạn học cùng lớp thì tương lai mình hơi đen tối đấy. Mình rón rén bước vào cửa. Người ấy vẫn ngồi bên đàn, tâm hồn như còn quyện trong dòng nhạc lâm ly. Đó là một thanh niên trẻ, mái tóc dợn sóng màu nâu nhạt xòa trước trán, đôi mắt sâu, gương mặt xương, giống như Beethoven vậy, chỉ thiếu nét cau mày khó chịu của người nhạc sỹ tài hoa. Thấy mình bước vào, người ấy đứng dậy bắt tay chào, “*Tôi là Ivan Tchaskus, thầy dạy lớp này, còn cô là...*” “*Đạ, thưa thầy Tchaskus, tôi tên Thu.*” “*Cứ gọi tôi là Ivan cho thân mật.*” Rồi thầy bảo mình đánh đàn. Mình cảm thấy hồi hộp quá, lưỡng lự vài giây, rồi rón rén ngồi xuống, đánh một bài của Saint Saen. Thầy thông thả ngồi, ngả đầu ra sau, tay lót sau gáy, nhắm mắt lại như đang thưởng thức bài nhạc. Buổi học đầu là thế. Tình thầy trò bắt đầu là thế. Mình vốn đã say mê âm nhạc, nay, với tài nghệ và sự chỉ dẫn tinh luyện của thầy, mình càng say mê hơn và tiến bộ vượt bậc. Mình trở nên khuôn mặt được chú ý trong phân khoa dương cầm. Buổi mình trình diễn trong học kỳ I có rất nhiều sinh viên tham dự, dĩ nhiên các anh đi rất đông. Nhưng chỉ có sự hiện diện của một người là quan trọng; mái tóc, đôi mắt, gương mặt, bàn tay, điệu đàn, tất cả những gì của người ấy đã theo mình trong từng bước chân, từng giấc ngủ. Ivan, em gọi tên anh trong cơn mộng!

Huân

Sơn bảo mình đào hoa. Mình chỉ nhún vai cười trừ, chả biết thế nào gọi là đào hoa? Có gì đâu, chỉ có ít chuyện vặt mà Sơn đã rối lên rồi. Hồi mấy tuần trước, Sơn và mình đang loay hoay sửa xe, bỗng có thiếu nữ thật trẻ đẹp hốt hải chạy vào nhờ giúp. Chiếc xe Jaguar của cô ta bị hết xăng cách đó mấy đoạn đường. Mình lấy cái can xăng, xách xe ra cây xăng gần đó, mua một can đầy, rồi trở về, chở cô ta ra xe, đổ can xăng vào xe, đề máy nổ đàng hoàng. Cô ta trả tiền, mình không lấy, xem như giúp người lỡ đường thôi mà. Cô ta chớp mắt cảm động, “*Anh tốt quá, tôi chưa thấy người thợ sửa xe nào tốt như anh!*” Vậy mà tuần sau, cô ta trở lại tìm mình, nhờ thay dầu nhớt xe. Mình từ chối, nói rằng mình không biết xe Jaguar, chỉ biết xe Nhật mà thôi. Cô ta ngần ngừ một lát rồi hỏi nhỏ, “*Chiều nay tiệm đóng cửa mấy giờ?*” “*6 giờ.*” “*Sau đó, anh có rãnh không? Đi chơi với Catherine được không?*” Mình cúi gằm đầu, tự nhủ sao cô gái này bạo dạn quá. Cậu Sơn nhà ta thật cặc cớ, đứng gần đó huýt sáo bài “*Love Story*” ngon lành. Mình hít một hơi sâu rồi mạnh dạn trả lời cô gái, “*Xin lỗi cô, tối nay tôi có buổi học Kinh Thánh ở nhà thờ.*” Cô ta đi rồi, Sơn tới vỗ vai mình, “*Ông khờ quá!*” “*Khờ sao?*” “*Đào xịn như vậy mà không bắt lấy cơ hội. À, sẵn đây, tôi cũng nói với ông là tuần tới nhờ ông quán xuyến công việc dầu tôi, tôi đi Cancun, thứ Hai tuần sau về.*” “*Chà, Cancun chắc đẹp lắm nên ông trở lại. Tôi nhớ năm ngoái ông đi rồi mà.*” “*Thì, năm ngoái đi với con nhỏ Suzie, năm nay đi với con Thảo.*” Mình buồn buồn nói với Sơn, “*Khi nào thì Sơn mới ngừng phiêu lưu để tu tỉnh lại?*” Hấn nhấn mặt cười khi, “*Ông lại giọng thầy tu ra rồi. Ông nghĩ xem, nếu có nhà hàng nào ngon thật ngon, mà cứ mời mình ăn miễn phí, thì ông có ăn không?*” “*Sơn ăn miễn phí, nhưng nhà ăn đi chợ, nấu dọn cho Sơn thì họ phải tốn kém chứ! Cha mẹ người ta sinh con, nuôi con khôn lớn, đặt bao nhiêu kỳ vọng vào tương lai, rồi còn danh dự cô gái, danh dự gia đình, mà Sơn thản nhiên xem như “miễn phí” là không công bằng đấy.*” Sơn tắt nụ cười, gườm gườm nhìn mình, rồi lảng đi chỗ khác. Từ đó, anh chàng chẳng khi nào nhắc chuyện Cancun với mình nữa.

Thu

Ivan có đưa một bài đàn dương cầm 4 tay, bảo mình về tập phần chính, thầy sẽ đàn phần đệm cho mình. Bài rất hay, mình thích lắm. Chỉ tập qua 2 tuần, mình đã thấy sẵn sàng để ráp với thầy. Vợ thầy thường công tác xa. Những lúc cô vắng nhà, thầy yêu cầu học sinh đến nhà học thay vì đến trường, để thầy tiện trông chừng đứa con nhỏ, bé Misha, vừa được 2 tuổi. Nhà thầy ở cạnh trường nên học sinh cũng không ngần ngại gì. Hôm đó, theo thông lệ, mình đến nhà thầy để dợt bài đàn. Cây đàn dương cầm lớn, đen tuyền, chễm chệ đặt giữa phòng khách. Những bức màn màu ngà, sọc dài, dịu dàng lay động bên cửa khiến căn phòng trông quý phái và đầy nhạc tính. Mình ngồi xuống đàn, bắt đầu dạo nhạc. Ivan nhẹ nhàng đến ngồi cạnh, bắt vào phần nhạc đệm, chính xác, vững chãi, khiến mình càng tăng nguồn cảm hứng, diễn tả bài nhạc bằng cả tâm hồn. Khi bài nhạc xuất thân chấm dứt, mình hốt hoảng thấy hai người đang ngồi sát bên nhau, vai tựa, má kề. Không gian như chín mùi cho một nụ hôn. May sao, ngay lúc ấy, cảm ơn Chúa đã sai thiên thần đến cứu con; bé Misha thức giấc ngủ trưa, lững thững từ trên lầu đi xuống, cất giọng nhõa nhệ: “*Ba ơi, con muốn uống sữa!*” Mình đứng bật dậy như vừa tỉnh mộng, người lạnh toát. Trán Ivan lấm tẩm mồ hôi. Thầy chạy lại ẵm con, ôm siết con bé vào lòng như một lời tạ lỗi, rồi vội vã dẫn bé xuống bếp lấy sữa. Mình cảm thấy yếu morn rụng rời, không còn sức lực, cũng đứng dậy thu xếp sách vở ra về. Ngày hôm sau, mình quyết định nộp đơn xin học trường khác, dù điều đó nghĩa là mình phải xa nhà một thời gian. Nhưng cũng phải chấp nhận thôi. Mình không có can đảm gặp lại Ivan mà lòng không rung động. Phải trốn chạy thật xa.

Huân

Mình rất thích sửa xe. Dường như có khiếu từ nhỏ. Hồi 7, 8 tuổi mình đã biết vá bánh xe. Mười một tuổi, dám tháo cãm xe ra gắn lại. Mười ba tuổi, theo người ta đi ráp xe đạp. Qua Mỹ, trong nghề sửa xe, kỹ thuật còn cao bội phần. Mình tập nhìn bản vẽ và tìm chỗ hư hỏng qua hệ thống vi tính. Tình yêu có giống như vậy không? Có sơ đồ cho đường tình với lời chỉ dẫn chi tiết? Có dấu hiệu báo động điều sai trật để mình sửa đổi? Chúa ban tình yêu cho con người như món quà tuyệt hảo. Tại sao trong thế gian mấy tỷ người, mà mình chỉ lựa chọn người đó, và chỉ một mà thôi? Thuở xưa, Chúa dựng nên loài người. Cho dù với quyền năng Chúa, Ngài có thể làm nên nhiều người một lượt. Nhưng không, Chúa chỉ dựng nên một A-đam cho Ê-va và một Ê-va cho A-đam. Tình yêu khiến con người lên ngôi. Ai nấy trở nên thần tượng, ông hoàng, bà chúa, trong mắt người yêu. Tình yêu khiến người ta yêu đời, thêm hương vị, sức sống. Tình yêu khiến người ta sẵn sàng lia bỏ cha mẹ để tách rời, xây dựng một gia đình mới cho riêng mình. Tình yêu khiến người ta có thể hy sinh chính thân mình cho người yêu. Tình yêu thật đẹp. Nếu kim cương là vật đẹp và quý giá nhất trên đời, thì tình yêu là viên kim cương của cuộc sống. Tạ ơn Chúa đã ban tình yêu cho con người. Nhưng, có điều gì sai trật ở đây? Thế hệ bây giờ suy nghĩ tình yêu là gì? Mình e là họ xem tình yêu như chiếc xe hơi vậy. Đó chỉ là phương tiện sử dụng. Cần vẻ hào nhoáng bên ngoài. Thay đổi khi nhàm chán. Chỉ thuê mượn tạm một thời gian. Cũ thì vất đi. Hư thì cho vào nghĩa địa. Không tình cảm lưu luyến. Tình yêu trong trắng ngày xưa, khi người ta chỉ yêu qua cái nhìn, cái liếc, và những lời chào hỏi bằng quơ, vậy mà yêu đến cùng, đến chết, yêu hy sinh, tình yêu đó nay còn không? Hay chỉ có mình là “anh cả dẫn” giữa xã hội phồn hoa, ngôi đây mơ một mối chân tình?

Thư

Chúa hứa không khi nào bỏ mặc con cái Ngài vẫy vùng trong tuyệt vọng. Ngài đã thực hiện điều đó với mình. Mình đến thành phố mới, vào trường mới. Tại đây, mình học đàn với cô Johnson. Lần đầu gặp cô, mình hơi sững sờ. Cô ngoài 50 tuổi, ở một mình, ngồi xe lăn. Cô không đàn cho mình nghe như Ivan, nhưng những nhận xét và lời chỉ dẫn của cô rất sắc sảo. Cô giảng giải từng thời kỳ âm nhạc, từng tác giả, cá tính, bối cảnh, khiến mình không chỉ trình bày tác phẩm mà còn có thể đồng cảm với tác giả nữa. Mỗi lần đến học với cô, mình thấy tâm hồn thật nhẹ nhàng. Mấy tháng trước đây, nhân dịp sinh nhật cô, các bạn trong lớp tổ chức một tiệc mừng tại nhà cô. Mình tình nguyện đến sớm giúp cô chuẩn bị, sau đó ở lại trẻ để dọn dẹp, nhờ đó mình đã hiểu cô nhiều hơn. Năm năm trước, trong một tai nạn xe thảm khốc, chồng và con cô đã qua đời, còn cô bị thương nặng, hầu như liệt bên phải. Cô có thể chống gậy đi đứng chút đỉnh, nhưng bàn tay mặt không còn đánh đàn được nữa. Hồi tuổi trẻ, cô từng đoạt giải thưởng âm nhạc Chopin, nhưng nay, đó chỉ là dĩ vãng. Dù vậy, cô vẫn còn đàn những tác phẩm viết riêng cho tay trái, rất độc đáo. Từ sau hôm sinh nhật, hai cô trò tâm đắc hơn. Cô hay rủ Thư đến nhà dùng cơm với cô. Đó là cơ hội quý cho hai người tâm sự. Nhờ đó, mình mới biết cô cũng là con cái Chúa. Cô nói rằng, ngày xưa, khi cô có tất cả: gia đình, chồng con, tiền tài, danh vọng, sức khỏe, cô đã xem thường đức tin và không coi Chúa ra gì. Cho đến khi cô mất tất cả, cô mới bừng tỉnh rằng, trong cuộc sống mong manh tạm bợ này, vật chất danh vọng không phải là tất cả, mà chính là đức tin trong Chúa Giê-xu. Vì thế, dù nay cô sống một mình, tàn phế, nhưng lòng cô an tịnh trong tình yêu Chúa. Trước khi mình ra về, cô có nhắc rằng, cô quen biết một Hội Thánh Việt Nam đang cần người đánh đàn. Cô hỏi mình có muốn đến đàn giúp họ không? Mình đã nhận lời.

Huân

Xin Chúa tha thứ cho con nếu con đến nhà thờ vì mục đích nào khác hơn là để thờ phượng Chúa. Đúng ra, từ ngày mình biết Chúa đến nay đã hơn 10 năm, lúc nào mình cũng đi nhà thờ sớm và đều đặn, đâu chờ đến bây giờ? Dù vậy, mình phải công nhận rằng bây giờ, trong ngày Chúa Nhật, khi mình chuẩn bị đi nhà thờ, lòng mình có một cảm giác rộn ràng đặc biệt, khác thường hơn trước. Phải thú thật trước mặt Chúa, vì Chúa ơi, đâu có ai dấu giếm điều gì với Chúa được, quả là con có mong được gặp mặt cô bé ấy. Ngượng ngùng lắm. Tuần đầu tiên đi nhà thờ, mình ngồi băng ghế chót cùng. Mấy tuần sau, mình bắt đầu nhích dần lên băng ghế gần hơn. Đến bây giờ thì mình ngồi cách cây đàn dương cầm bốn băng ghế và tự hứa là không dám nhích gần hơn. Hy vọng không ai chú ý sự thay đổi chỗ ngồi một cách “mờ ám” của mình.

Thư

Sau bao nhiêu ngày tháng đàn cho nhà thờ này, mình cũng chỉ âm thầm lầm lũi đến đánh đàn rồi ra về. Không buồn chào hỏi, chuyện trò với ai. Mặc cho ai muốn nghĩ gì cũng được. Có thể cho là mình kiêu ngạo, bất thân thiện, cục lõc, hay gì cũng được. Chúa biết lòng con, con là con chim thoát nạn, vẫn còn đang run rẩy trong sợ hãi, con muốn tránh tất cả đám đông. Khi đến nhà thờ, mình chỉ cúi gằm đầu xuống đánh đàn, không buồn ngược nhìn hội chúng. Dù vậy, qua khước mắt, dường như gần đây, mình có thấy một anh chàng, không biết mình có nhầm chẳng, hình như cứ vài tuần thì anh ta lại ngồi nhích lên một băng ghế gần cây đàn hơn. Hy vọng đấy chỉ là sự vô tình.

Huân

Hôm qua, Sơn chạy lại kêu mình, mặt xanh dờn, “Huân ơi, chết rồi, tui dính rồi.” “Dính cái gì?” “Còn hỏi nữa, khó nói lắm.” “Bộ cô nào có bầu rồi hả ông?” “Không, là tui đây, chứ đâu phải con nhỏ nào. Dính bệnh.” “Bệnh gì, Sida hả?” “Chưa đến nỗi. Bệnh kia thôi, nhưng tui sợ tuyệt tự quá.” Mình lắc đầu, “Đến bây giờ, Sơn đã chịu dừng chân tu tỉnh chưa?” Mình nhớ trong Kinh Thánh, sách Châm Ngôn, là sách nói về sự khôn ngoan, đã viết, “Há có người nào để lửa trong lòng mình, mà áo người lại chẳng bị cháy sao? Há có ai đi trên than lửa hực, mà chơn mình lại chẳng bị phỏng chẳng?” Sau bao tháng ngày “ăn miễn phí,” có lẽ đã đến lúc Sơn phải trả giá.

Thư

Chuyện riêng của mình, mình chưa từng nói với ai, ngay cả với mẹ, mình cũng giấu. Nhưng thứ Bảy vừa qua, ngồi uống trà với cô Johnson, khi cô hỏi vì sao nét mặt mình không vui, mình đã òa khóc và nói với cô tất cả. Cô vỗ nhẹ lên tay mình, “Thư đã làm đúng. Chúa nhắc mình rằng, “tội lỗi rình đợi trước cửa, thềm người lấm; nhưng người phải quản trị nó.” Thư can đảm xa lánh môi trường bị cám dỗ là tốt lắm. Duy có điều này, cô hỏi, Thư hãy tự xét lòng mình thật kỹ. Thật ra, Thư yêu người hay Thư yêu nhạc? Có khi lòng yêu nhạc và sự cảm phục tài năng khiến Thư tưởng rằng mình yêu người ấy, nhưng thật ra không phải. Ngoài âm nhạc, Thư và Ivan có gì phù hợp nữa không? Hay hai người hoàn toàn là hai thế giới khác biệt? Tình yêu chân chính đòi hỏi nhiều yếu tố khác nữa Thư ạ?” Lời nói của cô như gáo nước lạnh tạt vào mặt khiến mình bừng tỉnh. Tại sao mình chưa bao giờ nghĩ đến điều đó? Ngoài âm nhạc, mình và Ivan không có gì chung cả. Hơn nữa, mình cũng nhận thấy rằng Ivan rất thương yêu vợ con. Ôi, mình thật là dại dột!

Huân

Thay vì được gọi là “Huân mở lết,” có lẽ mình nên có biệt danh “Huân khờ” mới phải. Mình khờ quá, Chúa Nhật qua đã đánh mất cơ hội bằng vàng. Tan buổi thờ phượng, mình ra bãi đậu lấy xe, thì thấy cô bé đánh đàn đang loay hoay đi vòng quanh xe, dáng vẻ bối rối. Mình nghe tim đập mạnh, muốn làm lơ bỏ đi về cho rồi, nhưng có lẽ chút lương tâm nghề nghiệp còn lại, nên mình cố trấn tĩnh, bước về phía cô ta, hỏi, “Cô bị gì vậy?” Khờ ơi là khờ. Xe người ta bị gì chứ người ta đâu có bị gì, mà hỏi là “Cô bị gì vậy?” Nghe cộc lốc và vô duyên làm sao ấy. Chẳng có gì, xe xẹp bánh thôi. Mình giúp cô ta thay bánh xe, xong lầm lũi cúi đầu đi thẳng, quên cả câu chào. Về nhà, lại tự mắng thêm. Đáng lẽ nên giới thiệu tên, làm quen và tình nguyện đem cái bánh xe xẹp đi vá dùm nàng thì mới phải. Vậy sẽ có cơ hội gặp lại để trả cái bánh xe. Thôi, mọi sự đã xong rồi. Biết đến chừng nào, cô ta mới bị xẹp bánh xe lần nữa cho mình giúp.

Thư

Chúa Nhật qua, mình đi nhà thờ ra bị xẹp bánh xe. Mình đang bối rối không biết phải làm sao, thì anh chàng ngồi “nhích” trong nhà thờ bỗng trờ tới, giúp thay dùm bánh xe. Anh chàng rất ít nói và có vẻ thật thà. Có lẽ sự “nhích dần băng ghế” của anh ta chỉ là vô tình vì nếu anh cố tình, chắc đã dùng cơ hội này để làm quen với mình. Trong khi đứng chờ thay bánh xe, mình đã định bụng, nếu anh chàng đỡ trò làm quen, mình sẽ làm thình quay đi, và có lẽ sẽ không thêm đến nhà thờ này để đánh đàn nữa. Mình không thích những người thừa cơ hội thả mối. Nhưng anh ta làm xong, đã lầm lũi đi, không chờ mình nói lời cảm ơn. Có lẽ anh ta có lòng tốt giúp người bị nạn, chứ không có ý gì khác. Vậy là mình thiếu anh ta một lời cảm ơn rồi đó.

Huân

Sau vụ thay bánh xe, cô ta vẫn yên lặng, cúi đầu đánh đàn như cũ, không hề nhìn mình một cái làm duyên. Mình áy náy quá, không biết cô ta có biết rằng cô phải đem cái bánh xe lủng ra tiệm vá lại để dùng lần tới? Không lẽ mình đến hỏi? Kỳ quá. Đã mấy tuần qua rồi, dẫu vật mãi không yên, mình nhất định sẽ thu hết tàn lực, tận dụng mọi can đảm trong người, để Chúa Nhật tuần sau, sau giờ nhóm, mình sẽ bước đến chào cô và hỏi xem cô đã vá bánh xe chưa. Mình chỉ quan tâm đến cái bánh xe và muốn giúp cô ta thôi, chứ không phải muốn làm quen, cứ cho là như thế đi. Vâng, Chúa Nhật tuần sau, mình nhất định sẽ đến nói chuyện với cô ta.

Thư

Hôm nay là Chúa Nhật chót mình đánh đàn cho Hội Thánh này, trước khi về nhà nghỉ ba tháng hè. Mình đã nói với ông Mục sư đừng thông báo gì cả. Mình không muốn nhiều người đến hỏi han chi cho mệt. Mình cũng không rõ tương lai ra thế nào? Một năm trời xa gia đình, mình rất buồn và nhớ ba mẹ. Có thể nào mình trở lại trường cũ học tiếp nếu lòng mình đã yên tĩnh về tình cảm? Cầu xin Chúa hướng dẫn con trong cuộc sống. Thứ Bảy sau, mình bay về nhà. Chắc ba mẹ sẽ mừng lắm. Anh “nhích” kia ơi, trên đường đời, nếu Chúa mở lối, có lẽ tôi sẽ còn có dịp gặp lại anh.

Bình Minh

Câu Chuyện Sau Cùng

Tự Giải Phẫu

Bác sĩ Evan O'Neill Kane là trưởng khoa giải phẫu của bệnh viện Kane Summit Hospital trong thành phố New York. Ông đã từng đưa ra một phương pháp phẫu thuật đã làm thay đổi hẳn ngành y khoa này.

Trong kinh nghiệm giải phẫu lâu năm, ông nhận thấy rằng nhiều người bị tử vong hay tàn phế là vì việc gây mê toàn thân. Ông nghiên cứu và đưa ra ý kiến là đa số các ca mổ lớn có thể thực hiện mà chỉ cần gây mê ngay vùng cần mổ chứ không cần gây mê toàn thân bệnh nhân.

Hiểu như thế, nhưng không có ai muốn làm vật hy sinh để thí nghiệm. Dù vậy Bác sĩ Kane không lui bước. Ngày 15 tháng Hai năm 1921, Bác sĩ Kane đã thực hiện cuộc giải phẫu cho chính bản thân ông. Cuộc thí nghiệm thành công mỹ mãn và ông xuất viện sau hai ngày.

Cuộc giải phẫu nào cũng đau cả, nhưng khi đặt dao mổ vào chính thân xác mình, người bác sĩ mới thực nghiệm rõ hiệu quả của việc làm như thế nào.

Trong đời sống chúng ta nghe nói nhiều về những lỗi lầm, những tội phạm, nhưng có bao giờ chúng ta tự giải phẫu hay mổ xẻ chính con người của mình hay không?

Người ta nói nhiều về tham nhũng, nhưng tham nhũng chỉ là một tên đặt cho một tội đã phạm và gây phương hại cho người khác, cho tổ chức hay cho một nước.

Tham nhũng thật ra bắt đầu từ chỗ tham lam, kiêu ngạo, lên mặt, tự tôn, tự cao. Những thứ này cần phải có tiền bạc, danh vọng thì mới đạt được. Đức tính trung thực vì vậy bị hoen ố vì các hành động đối trá, nguy tạo hay lừa đảo.

Người ta hô hào trừ khử tham nhũng, nhưng không thể cứ diệt trừ tham nhũng ở tầng ngọn mà dung túng những cuộc vi phạm đức trung thực là đức tính căn bản của con người.

Người tin Chúa được dạy là phải :

*Tận Tâm, Tận Tình, Tận Ý, Tận Lực Kính Yêu Thượng Đế là Chân Thần,
và Thương Yêu Tha Nhân như Bản Thân.*

Đây chính là tóm tắt đức trung thực của một con người. Khi nào con người biết kính thờ Đấng Tạo Hóa thì sẽ không dám làm những điều sai trái, vì biết rằng kết quả của tội là tử hình. Khi đã sống với Chân Thần thì phản ánh đức tính của Ngài, đó là tình thương. Khi sống đạo bằng tình thương và gieo rắc tình thương này, con người sẽ dùng tình thương mà hoàn cải mọi người và đưa người ta trở về với nguồn cội của tình thương là Thượng Đế.

Hôm nay, mời bạn dùng con dao của nhà giải phẫu làm một ca phẫu thuật cho bản thân, để xem thử công thức Kính Chúa Yêu Người kể trên khi áp dụng cho bản thân sẽ ra các kết quả nào và có thành công hay không. Dĩ nhiên thực hành như thế bạn sẽ thích thú vô cùng vì biết rõ mình có xứng đáng là một người hay chỉ là hữu danh vô thực.

Hãy làm như thế trước khi ta nói chuyện bài trừ tham nhũng là chuyện mà ai cũng nói được nhưng không ai biết hành động như thế nào. Không chừng người ta còn có cơ hội tham nhũng nhiều hơn trong chiến dịch bài trừ tham nhũng nữa là khác!